

1868 г., когато царското правителство много настойчиво им дало да разберат, че не трябва повече да разчитат на него и, че не трябва да се занимават с въпроса за политическото освобождение на България, тяхното отношение към легията и исканията на дейците на революционното течение влезли в остро противоречие. Докато последните били решени да предприемат и сами революционна акция и напуснали легията, "старите" се стремяли на всяка цена да ги задържат във военното училище в Белград. Те наистина полагали усилия да въздействат на военния министър М. Блазнавац и на правителството за подобряване на режима, за отчитане достойнството и националните чувства на легионерите и т.н. Но главното им съображение за това било да задържат безпокойния елемент на революционерите в Белград, за да не предприемат революционни действия през Румъния. Това се вижда ясно, както от задачите, с които бил натоварен пратеникът на Добродетелната дружина в Белград Гр. Начович, така и от неговите информативни писма до Хр. Георгиев след неуспеха му да умиротвори сънародниците си и да убеди сръбските държавници да вземат мерки за преодоляване на конфликта, за да се осуети намерението за организиране на чети. "Всичката ни грижа е за тяхното отиване във Влашко, дето те могат да направят големи пакости. За това ний преобразуваме да ви известим да вземете нужните мерки или сами или чрез тамошното началство" - предупреждава Начович.⁴

Ясно е при това положение, че привържениците на революционните методи на действие не само били дълбоко разочаровани от "старите", но изгубили и онази частична вяра, която имали в тях през 1867 г., че те могат чрез връзките си с Русия да съдействат на освободителното движение. Разколебането на доверието на младите в хората на Добродетелната дружина е изразено още през февруари 1868 г. от Левски. "Всекидневните минути ни показват разпиляване... Едни говорят, че ще се върнат във Влашко, а повечето се съгласяват да излязат на чети... Затова остава на "старите" да мислят. Ако не ни дадат пушки, ние ще излезем с тояги, както и на 1867 г. третата ни част беше ... както и да е било наредено за общо въстание или не било... А ако ли съвсем другояче се обърне, каквото най-малко не сме се уверили, защото за такъвз нещо трябва поне един старейшина да има между ни..."⁵

И така, в началото на 1868 г. революционното течение претърпяло тежки разочарования от различни страни. Неговите дейци запазили въпреки това намеренията си за въстание, но били изправени пред трудни обстоятелства: признати-